

Литература

1. Витрюк Ю. Переработка мусора в Украине и ЕС: как экологическую катастрофу перевести в прибыльный бизнес / Ю. Витрюк: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://24tv.ua/ru/pererabotka_musora_v_ukraine_i_es_kak_jekologicheskiju_katastrofu_perevesti_v_pribylnyj_biznes_n698786.
2. Сопилко Н.Ю. Переработка отходов: анализ мировых тенденций // Экология в мире, 1.07.2012г.: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://geo.albo06.ru/lib/pererabotka-otxodov-analiz-mirovyx-tendencij>
3. Девяткин В.В. Переработка отходов: экономика малого бизнеса / В. В. Девяткин, Ф.Ф. Гаев // Аналитический портал химической промышленности. - [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://newchemistry.ru/letter.php?n_id=2076

ЗАСТОСУВАННЯ МІЖНАРОДНОГО ДОСВІДУ ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНОГО ПАРТНЕРСТВА В УКРАЇНІ

Е. О. ВОРОНИНА, асист. кафедри економічної теорії,

А. С. МИГАЛЬ, студ.

*Харківський національний університет міського господарства
імені О. М. Бекетова, м. Харків*

В останні десятиліття зростає активність використання різноманітних форм партнерства держави і приватного бізнесу в різних галузях не тільки в Україні, але і в багатьох країнах, як економічно розвинених, так і країнах, що розвиваються.

Державно-приватне партнерство – це спрямоване на досягнення суспільно значимої мети стійке і інституційно оформлене співробітництво між суб'єктами господарювання і державою на основі гармонійного поєднання приватних і громадських інтересів[1, с. 413]. В широкому сенсі – це будь-яке використання ресурсів приватного сектору (фінанси, ноу-хау, досвід менеджерів та ін.) для задоволення громадських потреб.

Як показує світова практика, спільні проекти будівництва інфраструктурних об'єктів є прибутковими як для держави, так і для бізнесу. У зарубіжних країнах державне приватне партнерство вже давно служить ефективним засобом реалізації інноваційної та інвестиційної політики, зміцнення економіки, розширення інфраструктури, реалізації масштабних соціальних проектів. Лідерами в застосуванні практики ДПП є

Великобританія, США, Франція та Німеччина.

Розвиток державно-приватного партнерства усвіті можна розділити на три стадії. У даний період на третій стадії розвитку ДПП знаходяться лише Англія та Австралія. На другій стадії - більшість розвинених європейських країн (Франція, Іспанія, Італія, Греція, Німеччина), США, Канада, Японія та Нова Зеландія. На початковому, першому етапі розвитку ринку ДПП знаходяться країни Східної Європи, Латинської Америки, а також країни СНД, включаючи і Україну [2, с. 197].

Найбільшого розвитку та популяризації форма ДПП набула у тих країнах де існує розвинута ринкова економіка зі сталими традиціями взаємодії держави та бізнесу. У колишніх соціалістичних країнах, що утворилися на пострадянському просторі, впровадження ДПП відбувається значно складніше. Це пов'язано з формуванням повністю нового інституційного середовища, яке повинно відповідати принципам функціонування ринкової економіки і новому розумінню місця держави у господарському житті суспільства.

Виходячи з аналізу світового досвіду Міжнародна асоціація проектного фінансування (International Project Finance Association) виділяє три різновиди державно-приватного партнерства:

1. Залучення приватного партнера в підприємствах, контрольованих державою, яка допускає продаж як міноритарного, так і контрольного пакету акцій.

2. Угоди, за якими держава зобов'язується закуповувати у приватного партнера надаються їм високоякісні послуги на довгостроковій основі. Такі угоди укладаються на основі концесійних або франчайзингових механізмів

3. Партнерські угоди, в яких досвід приватного партнера та його фінансові можливості є життєво важливими для проекту, який передбачає використання комерційного потенціалу державних активів. [3, с. 43]

Найбільш відомою формою кооперації є організація ДПП, в якому приватний партнер на основі контракту з державою бере зобов'язання по розробці, фінансуванню, створенню, і управлінню активом з метою виробництва певних суспільно необхідних благ. Держава, в свою чергу, гарантує протягом певного періоду часу підтримання умов для реалізації відповідних послуг (продуктів) і виплачує винагороду, величина якого визначається контрактом.

Аналіз зарубіжного досвіду також показує, що кожна країна має свої пріоритетні галузі економіки, де реалізація проектів ДПП є найбільш ефективною. Так, наприклад:

- у Великобританії найбільша частка проектів ДПП припадає на такі інфраструктурні об'єкти, як госпіталі, школи, тюрми, оборонні об'єкти й автомобільні дороги;
- Канада значну кількість проектів державно-приватного партнерства застосовує в таких галузях, як енергетика, транспорт, захист навколишнього середовища, водні ресурси водопостачання та водовідведення, рекреаційні об'єкти, інформаційні технології, охорона здоров'я, освіта;
- Греція виконує переважно проекти державно-приватного партнерства в транспортній галузі, зокрема, що стосується автомобільних доріг та аеропортів;
- Ірландія визначила для себе такі напрямки розвитку проектів державно-приватного партнерства, як автомобільні дороги та міські транспортні системи;
- в Австралії пріоритетними напрямками для ДПП є системи життєзабезпечення міст;
- Нідерланди застосовують механізм ДПП в громадському житловому секторі і системах життєзабезпечення міст;
- Іспанія реалізовує проекти ДПП в галузі платних автомобільних доріг та системах життєзабезпечення міст;
- США переважно виконує проекти ДПП, які об'єднують природоохоронну діяльність і життєзабезпечення сільських населених пунктів. [4, с. 47]

Країнам, що знаходяться на першій стадії розвитку ДПП, необхідно адаптувати зарубіжний досвід, врахувати всі недоліки і спробувати уникнути їх. Крім того, повинне бути сформоване належне інституційне середовище; організована підготовка кваліфікованих управлінських кадрів для роботи у проектах державно-приватного партнерства і сфери управління державною власністю; підготовлена відповідна нормативна база; розроблені механізми надання пільг і гарантій з боку держави. Партнерство бізнесу і держави може стати важливим інструментом розвитку економіки країни і підвищення якості життя населення.

Література

1. Тюкавкин Н. М. Государственно-частное партнерство: Понятие, Предпосылки возникновения, Зарубежный опыт, Формы организации, Сфера применения, Нормативно-правовая база // Государственно-частное партнерство - № 10.26 - 2013. – С. 413-419 - [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.auditfin.com/fin/2013/1/2013_I_10_26.pdf
2. Кузнецов И. В. Зарубежный опыт государственно-частного партнерства // Мировая экономика и международные экономические отношения. - № 8 (93), 2012. – С. 196-201. - [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://ecsn.ru/files/pdf/201208/201208_196.pdf
3. Гладов А.В. Зарубежный опыт реализации ГЧП: общая характеристика и организационно-институциональные основы // Вестник ГУ, – № 7(66), – 2008, – С. 36-55 – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://vestnik-samgu.samsu.ru/gum/2008web7/econ/2/GladovIsupov.pdf>
4. Длугопольський О. В., Жуковська А. Ю. Державно-приватні партнерства: зарубіжний досвід та уроки для України // Актуальні проблеми економіки. – № 3(129), 2012. – С. 43-49.

ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНЕ ПАРТНЕРСТВО ЯК ЗАСІБ РОЗШИРЕННЯ ЗАСТОСУВАННЯ ІННОВАЦІЙНОЇ ЕНЕРГЕТИКИ ТА ВИКОРИСТАННЯ АЛЬТЕРНАТИВНИХ ДЖЕРЕЛ ЕНЕРГІЇ

Д. А. СОЛОПИХІНА, студ.

*Харківський національний університет міського господарства
імені О. М. Бекетова, м. Харків*

На даному етапі розвитку, вирішення питання енергоефективності економіки та оптимізації енергозабезпечення вимагає пошуку структурно-інвестиційного маневру в напрямку стимулювання як інноваційних технологій енергозбереження, так і технологій виробництва енергії, здатних в перспективі радикально змінити структуру енергетичного балансу країни. У світлі цього завдання доцільно звернутися до недостатньо дослідженої категорії як інноваційна енергетика, а саме використання альтернативних джерел енергії в ДПП.

У поняття альтернативної енергетики входять пристрої, що створюють електрику і тепло, що відрізняються від основних засобів енергетики сьогодення тим, що використовують інші джерела енергії